

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาคำที่สะกดยากในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง
ศึกษาลักษณะของคำที่นักเรียนเขียนผิด เปรียบเทียบคะแนนการสะกดคำ ระหว่าง
นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กับนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และระหว่าง
นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ตัวอย่างประชากร

ในการศึกษาครั้งนี้ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ปีการศึกษา 2524 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ในเขตพระนคร จำนวน
300 คน เป็นชาย 145 คน หญิง 155 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีสุ่มแบบง่าย
(Simple Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลใช้เครื่องมือ 2 ชนิด คือ

2.1 แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียน

2.2 แบบทดสอบการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลค่า เป็นการตามลำดับดังนี้

- 3.1 ตรวจสอบคะแนน แบบทดสอบการสะกดคำ
- 3.2 นำค่าที่นักเรียนเขียนผิดมาวิเคราะห์หาคำที่สะกดยาก โดยวิธีหาคำย่อย จำแนกค่าตามจำนวนพยางค์ มาตรการตัวสะกด คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่เขียนด้วยอักษรที่ใช้น้อย และคำที่มีอักษรควบกล้ำ และอักษรนำ
- 3.3 นำค่าที่นักเรียนเขียนผิดมาวิเคราะห์ เพื่อหาลักษณะการเขียนผิด โดยวิธีหาคำย่อย
- 3.4 วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนการสะกดคำ ระหว่างนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ โดยการทดสอบค่าที (t - test)
- 3.5 วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนการสะกดคำ ระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง โดยการทดสอบค่าที (t - test)

สรุปผลการวิจัย

1. คำที่สะกดยากในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรียงตามลำดับจากค่าประเภทที่ยากมากลงมา ดังนี้
 - 1.1 คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ใช้น้อย
 - 1.2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรการตัวสะกด
 - 1.3 คำที่มีอักษรนำ
 - 1.4 คำที่มีอักษรควบกล้ำ
 - 1.5 คำที่มีพยางค์มาก
 - 1.6 คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ
 - 1.7 คำที่มีพยางค์น้อย
 - 1.8 คำที่มีตัวสะกดตรงมาตรการตัวสะกด

2.	ลักษณะของคำที่นักเรียนเขียนผิด มี 8 ลักษณะ	เรียงตามลำดับดังนี้
2.1	สะกดไม่ได้เลย	ร้อยละ 32.14
2.2	ไขพยัญชนะผิด	ร้อยละ 26.13
2.3	ไขสระผิด	ร้อยละ 15.44
2.4	ผิดมาตราตัวสะกด	ร้อยละ 13.34
2.5	ผิดวรรณยุกต์	ร้อยละ 6.00
2.6	ผิดการันต์	ร้อยละ 5.37
2.7	วางสระผิดที่	ร้อยละ 1.28
2.8	วางวรรณยุกต์ผิดที่	ร้อยละ 0.31

3. นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีคะแนนการสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีคะแนนการสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือนักเรียนหญิงมีคะแนนการสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย

อภิปรายผล

1. การหาระดับความยากของคำแต่ละประเภทนั้น ปรากฏว่า คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ไขน้อย ผิดมากที่สุดคือ ร้อยละ 74.36 ซึ่งถือว่า คำประเภทนี้ยากที่สุดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ไขน้อย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ ข ฤ ฎ ฎ ษ ศ คำประเภทนี้ จากแบบทดสอบที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดคือ คำว่า พระสงฆ์ พฤษภาคม ราชนคร ปฏิทิน ปฏิบัติ ไปรษณีย์ ศีรษะ

ประเภทของคำที่ผิดทรงลงมา คือ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีอักษรนำ คำที่มีอักษรควบกล้ำ คำที่มีพยางค์มาก คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีพยางค์น้อย และคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ซึ่งผิดน้อยที่สุดคือ ผิดร้อยละ 43.78 ซึ่งถือว่า คำประเภทนี้มีความยากน้อยที่สุด

ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของแก้วตา ไทรงาม ในปี พ.ศ. 2520 ซึ่งพบว่า คำที่ยากมากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นคำหลายพยางค์ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มี "อ" "ห" นำ เป็นคำพ้องเสียง คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม และเด็กไม่ค่อยมีประสบการณ์ ส่วนคำที่ง่ายเป็นคำพยางค์เดียว มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ไม่มีอักษรควบกล้ำ¹ และต่อมาในปี พ.ศ. 2521 ดวงเดือน สุภิกิตย์ ก็ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งได้ผลเช่นเดียวกัน²

¹แก้วตา ไทรงาม "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทย ที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหามัณฑิต มหาวิทาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520), หน้า 43 - 46.

²ดวงเดือน สุภิกิตย์ "ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหามัณฑิต มหาวิทาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2522), หน้า 108 - 112

จากผลการวิจัยดังกล่าว จึงเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า คำที่ยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้น เป็นคำที่นักเรียนไม่ค่อยได้คุ้นเคย และคำที่ประกอบด้วยตัวอักษรที่ใช้น้อย เป็นคำหลาย ๆ พยางค์ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เหตุที่เป็นดังนี้ เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพิ่งจะเข้าเรียนในโรงเรียน อายุยังน้อย ความคิดและความสามารถในการสะกดคำ เพิ่งจะเริ่มค้นสำหรับเด็กในวัยนี้ จึงที่ สมบัติ มหารศ กลาวว่า "ครูควร เริ่มสอนการสะกดคำอย่างจริงจังในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพราะนักเรียนสามารถจะเขียนได้คั้งแล้ว¹ การที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เริ่มรู้จักการสะกดคำนั้น ย่อมจะจำได้เฉพาะคำที่สะกดง่าย ๆ คือ มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด ส่วนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ย่อมจะทำให้เด็กเกิดความสับสน และจำไม่ได้ จึงทำให้เขียนผิดมาก แต่อย่างไรก็ตาม นักเรียนวัยนี้ ยังใช้วิธีเขียนโดยจำรูปร่างของคำอยู่ คำใดที่ไม่ค่อยเคยเห็น หรือคำใดที่มีตัวอักษรที่ไม่ค่อยได้ใช้บ่อย จะทำให้เด็กไม่คุ้นเคย และคำใดมีหลาย ๆ พยางค์ เด็กก็จะจำไม่ค่อยได้ ทำให้เขียนผิดมาก

นอกจากนี้ การสอนของครูอาจมีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน เช่น ครูฝึกทักษะในการเขียนสะกดคำแก่เด็กน้อยเกินไป หรือครูบางคนไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ทำให้ละเลยการฝึกฝนนักเรียนในเรื่องนี้ และการฝึกฝนทักษะในการเขียนสะกดคำ ก็ควร จะหากิจกรรม และแบบฝึกหัดที่น่าสนใจหลาย ๆ แบบ เพื่อเด็กจะได้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย

¹สมบัติ มหารศ "เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา" (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม, 2523), หน้า 86.

2. การวิเคราะห์ลักษณะการเขียนผิดของตัวอย่างประชากร ปรากฏว่า ลักษณะการเขียนผิดส่วนใหญ่ คือ สะกดไม่ได้เลย คิดเป็นร้อยละ 32.14 ลักษณะการเขียนผิดรองลงมา คือ ใช้พยัญชนะผิด ใช้สระผิด ผิดมาตราตัวสะกด ผิดวรรณยุกต์ ผิดการันต์ การวางสระผิดที่ และผิดน้อยที่สุดคือ การวางวรรณยุกต์ผิดที่ คิดเป็นร้อยละ 0.31

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ร่วมกับกรมสามัญศึกษา ซึ่งพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะการเขียนผิดส่วนใหญ่ คือ เขียนไม่ได้เลย¹ และผลการวิจัยของ ประทีป ประทีปทอง ซึ่งศึกษาลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า เด็กเขียนไม่ได้ เขียนไม่เป็นภาษาเป็นส่วนใหญ่²

จากผลการวิจัยดังกล่าว เหตุที่เด็กเขียนผิดในลักษณะสะกดไม่ได้เลย เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้จะเป็นเพราะเด็กวัยนี้ ยังเรียนรู้โดยการจำแบบ ซึ่งเป็นรูปธรรม ยังไม่รู้หลักเกณฑ์ซึ่งเป็นนามธรรม เพราะ "เด็กวัยนี้อยู่ในขั้นคิดด้วยรูปธรรม" (Concrete Operation Thinking)³ การจำแบบนี้ ถ้าจำได้ก็จะเขียนถูก ถ้าจำไม่ได้ก็จะเขียนไม่ได้เลย นอกจากนี้ บางคนอาจเลือกเขียนเฉพาะคำที่ตนแน่ใจว่า เขียนถูกเท่านั้น คำที่ไม่แน่ใจก็ไม่ยอมเขียนลงไป จึงทำให้ลักษณะการเขียนคำผิดเป็นแบบที่เด็กสะกดไม่ได้เลย มีมากที่สุด

¹สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก และกรมสามัญศึกษา, รายงานการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น 2506 - 2508 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว 2509) : หน้า 257 - 261

²ประทีป ประทีปทอง "การศึกษาลักษณะการผิดของการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตเทศบาลเมืองภาคการศึกษา 3 ปีการศึกษา 2510" (หน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 3, 2510), หน้า 31 - 32.

³จรรยา สุวรรณทัต และ ภัทรา สุคนทรทรัพย์ พฤติกรรมการสอนประถมศึกษา (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2524), หน้า 142.

นอกจากนี้ จากการตรวจสอบพบว่า เด็กบางคนสะกดไม่ได้เลย จากคำศัพท์ทั้งหมด 100 คำ ซึ่งเหตุที่เป็นดังนี้ อาจเนื่องมาจากตัวเด็กเอง เช่น เด็กเป็นคนที่ขี้เกียจเขียน หรือไม่ต้องการเขียน หรือไม่อยากจะเขียน เป็นต้น

3. การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนการสะกดคำระหว่างนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีคะแนนการสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นวลเพ็ญ โกศลเศรษฐ์ ซึ่งศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีพัฒนาการทางถ้อยคำมากกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ วัชฌา ยันทรบุษยะ ซึ่งศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีค่ามารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพที่ต้องใช้วิชาชีพ รู้จักถ้อยคำมากกว่าอาชีพอื่น ๆ

เหตุที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ขณะอยู่บ้าน พ่อแม่ ผู้ปกครองยอมมีเวลาเอาใจใส่อบรมสั่งสอน มีวิทยุ โทรทัศน์ ตลอดจนหนังสือ และเอกสาร เครื่องเล่นต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เด็กมีความคุ้นเคยและรู้จักคำอย่างกว้างขวาง และในขณะเดียวกัน เมื่อเด็กมาอยู่โรงเรียน เด็กเหล่านี้ก็มีความพร้อมที่จะศึกษาเล่าเรียน ทำให้เรียนรู้คำได้มากกว่า และเร็วกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ซึ่งพ่อแม่ ผู้ปกครอง ต้องดิ้นรนประกลมอาชีพ มีเวลาสนใจบุตรหลานน้อย ขาดสิ่งที่จะช่วยพัฒนาภาษาและถ้อยคำแก่เด็ก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสืออ่านเล่น และของเล่นต่าง ๆ เด็กเหล่านี้ เมื่อมาอยู่ที่โรงเรียน จึงยังไม่ค่อยพร้อมที่จะเรียนรู้ เด็กบางคนขาดอุปกรณ์การศึกษา ขาดอาหารกลางวัน สิ่งเหล่านี้ย่อมทำให้การเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ไม่ค่อยเต็มที่ โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย สาเหตุเหล่านี้ ทำให้คะแนนการสะกดคำของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ต่ำกว่าคะแนนการสะกดคำของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง

4. การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนการสะกดคำ ระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ผลปรากฏว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีคะแนนการสะกดคำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนการสะกดคำ สูงกว่านักเรียนชาย ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งศึกษากับนักเรียนในจังหวัดภูเก็ต ปี พ.ศ. 2505 ซึ่งพบว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของอินทร์ ศรีคุณ และสมประสงค์ สถาปิตานนท์ ซึ่งศึกษา ในปี พ.ศ. 2507 พบว่า เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย และจากการศึกษาของบุคคลต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ เช่น ปราณี สุทธิพงศ์ งามจิตต์ อ่ำไพ พอค (Pauk) และ คลาร์ก (Clark) ก็พบว่า หญิงมีความสามารถทางการใช้ภาษาและการสะกดคำสูงกว่าชายทั้งสิ้น

เหตุที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า เด็กหญิงได้รับการฝึกฝนมากกว่า เพราะโดยปกติในห้องเรียนทั่วไปแล้ว เด็กหญิงจะเรียบร้อย และตั้งใจเรียน มากกว่าเด็กชาย "เด็กหญิงจะเชื่อฟังคำสั่งสอนแนะนำของครูมากกว่าเด็กชาย ซึ่งวัฒนธรรมไทยนั้น เด็กหญิงต้องเรียบร้อย อยู่ในโอวาทของผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่มักจะเข้มงวดเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย"¹ ดังนั้น เมื่ออยู่ในห้องเรียน เด็กหญิงจึงสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าเด็กชาย และโดยเฉพาะในวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นความถนัดเฉพาะของเพศหญิงอยู่แล้ว นอกจากนี้ วิชาภาษาไทย เป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัย

¹สุร เกียรติ ลิ้มเจริญ "ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน" (ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523), หน้า 62.

การจกจำเป็นอย่างมาก สมประสงค์ สถาปิตานนท์ กล่าวว่า "เด็กหญิงมีความจำ
ดีกว่าเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย"¹

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องในวงการศึกษา

1.1 เนื่องจากคำยากสำหรับเด็กนั้น ส่วนหนึ่งคือ คำศัพท์เด็กไม่
คุ้นเคย มีตัวอักษรที่ซับซ้อน คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เพราะฉะนั้น
ครูควรรหาโอกาสให้เด็กได้ใช้คำเหล่านี้บ่อย ๆ เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย และจำได้

1.2 เนื่องจากลักษณะการเขียนผิดส่วนใหญ่คือ การเขียนไม่ได้เลย
ดังนั้น ครูจำเป็นจะต้องเอาใจใส่ในเรื่องการเขียนสะกดคำของเด็กให้มากขึ้น หา
วิธีสอนแปลก ๆ ใหม่ ๆ จักกิจกรรมที่สนุกมาเข้าความสนใจ เพื่อให้เด็กอยากเรียนรู้
ให้มากขึ้น

1.3 เนื่องจากการเขียนสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์กับการอ่านมาก
ถ้าเด็กอ่านหนังสือได้ดี ก็ย่อมจะเขียนได้ถูกต้องมากขึ้น ครูจึงควรสอนการอ่านให้สัมพันธ์
กับการเขียนด้วย และการอ่านที่เอื้อต่อการสะกดคำคือ การอ่านแบบสะกดคำผสมคำ
เช่น การสอนแบบแจกลูก โดยให้เด็กเรียนเป็นคำ แล้วเริ่มแจกลูก ซึ่งเด็กจะต้องรู้จัก
พยัญชนะ สระ มาก่อน โดยครูอาจใช้ภาพ และนิทานประกอบ เพื่อให้เด็กจำพยัญชนะ
และสระได้

¹สมประสงค์ สถาปิตานนท์ "การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถม
ศึกษาปีที่หนึ่ง และการศึกษาวลัสมฤทธิในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียน 11
โรงเรียน ในภาคการศึกษา 1" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชา
การศึกษาประสานมิตร, 2507), หน้า 44 - 53.

1.4 ในการเรียนการสอน ควรส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเขียนให้มาก ทั้งเขียนความคำบอก และการคัดลอกจากต้นแบบในหนังสือ และบนกระดานดำ โดยครูที่สอนทุกวิชา จะต้องร่วมมือกัน การสะกดคำมีไวยากรณ์ของครูสอนภาษาไทยเพียงฝ่ายเดียว

1.5 ควรหาหนังสือนิทาน หรือการ์ตูนในระดับเด็กเล็ก มาจัดเป็นมุมหนังสือ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับคำต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งจะทำให้เด็กมีทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น

1.6 ในการสอนเขียนสะกดคำนั้น ควรใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แผนภูมิ ของเล่นคำ วงล้อคำ กลองสะกดคำ หาดูเกมนิทาน เพลง และแบบฝึกหัดการสะกดคำแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างความสนใจ และเกิดความสนุกสนานเวลาสะกดคำ นอกจากนั้น ยังต้องจัดอุปกรณ์และกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ให้นักเรียนได้เล่นนอกเวลาเรียน เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการสะกดคำแก่เด็กด้วย

1.7 ครูควรเอาใจใส่เด็กที่ยากจนในเรื่องการสะกดคำเป็นพิเศษ ในการสอน เพราะเด็กพวกนี้ ขาดประสบการณ์ทางภาษา

1.8 ครูควรเอาใจใส่เด็กชายให้มากขึ้น เพราะเด็กชายมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาค่อยกว่าเด็กหญิง

1.9 ควรจัดให้มีกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมอ่าน และเขียนสะกดคำ ให้แก่เด็กที่เรียนอ่อน ตามเอกภาพ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กสนุกและน่าสนใจ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาเรื่องนี้ให้กว้างขวางลึกซึ้งซึ่งมากกว่านี้ โดยศึกษากับเด็กจำนวนมาก ๆ และควรศึกษาให้ทั่วประเทศ นอกจากนี้ ควรศึกษาว่า มีตัวแปรใบบาง ที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็ก เช่น โอกาสที่เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ อิทธิพลของภาษาถิ่น เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาเรื่องนี้ในระดับอื่น ๆ ที่สูงขึ้นบ้าง

2.3 ควรมีการวิจัย ทดลองการสอนเขียนสะกดคำว่า วิธีใดจะมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับการสอนเขียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งนักการศึกษากล่าวว่า เป็นชั้นที่เหมาะสมที่จะเริ่มสอนเขียนสะกดคำอย่างจริงจัง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย